

Notus vane glorie.

Notus vane glorie.

La. ix.

Quia grauius est hēre vanā gloriā dei gratia spūrituali a deo recepta q̄ de hominis opes manuali. vnde confiteri habes de vna gloria spūrituali aut corporali. Et grauius est dolere de bono spūrituali alterius q̄ de bono corporali ipsius et primus dolor est de inuidia supne gr̄e que est peccatum in spū sanctū qd̄ est irremissibile. Sc̄s dolor ex simplici procedit inuidia et iō nō sufficit dicere dolui de bono alterius p̄pter inuidiā sed debes dicere et specificare si de bono spūrituali vel tēporali. Et eadē ratio grauius ē gaudere de spūali dāno primi sicut de pctō qd̄ fecit aut de ipsi infamia aut q̄ admisit gr̄az dei q̄ hēbat q̄ gaudere de spūali dāno hostis. Laudandū tamen est qualiter cōntearis p̄dictum pctm̄ vane glorie de gratia spūrituali ne forte incurras maiorem vanam gloriam confitendum primum defectum. Nam dando intelligere confessori q̄ habuisti vanam gloriam quia fuisti visus orare vel in missa plorare vel laudatus q̄ bene predicaueras. Et hoc potes icurrere vanam gloriam siue peccatū vane glorie q̄ confessor ex hoc te reputet spūalem. Debes igitur explicare confessori tuo gratiam tibi a deo datam in oratione et laudibus et huiusmodi. Potes tñ dicere sic dum dicerem v̄l audirem missam vel predicarem feci aliquē actum propter quē cogitavi q̄ persone aliquę me videntes crederent me habere aliquā gr̄m specialē ibidem. Et q̄ in ipsa cogitatione habui complacentiā et consensum nec dolui, ideo me accuso. Vel sic ap-

Notus vane glorie.

petiui q̄ aliqui sic crederent me habere cū nō habe/
rē ⁊ hoc credendum feci aliquos act⁹ simulationis.
Idē intelligas de alijs pctis. Similit̄ caute cōfitea/
ris vanā gloriā quā habuisti in exercēdo aliqs actus
virtuosos Sufficit tibi non explicādo dicerē feci ali/
quē actū ppter quā non appetiui totā laudē dei sed
poti⁹ hoim qz nō solū volui reputari ab illo cui feci
vel diri quoddā vocabulū sed appetiui vt alijs publi
caret. Et nota q̄ cogitatiōes de vana gloria nō sūt
cōntēde nisi qñ tibi ē cōplacētia ⁊ cōsens⁹ ⁊ delecto/
tio morosa Si aut̄ statim qñ veniūt cogitatiōes eas
non debere venire: ⁊ ex hoc statim displicet tibi q̄ ve
niāt ac per hoc statim recurreris ad deum vt eas ex
pellat aut saltem te aut consentire non sinat sis cer/
t⁹ q̄ in eis non peccas sed potius per eam coronā ac
quiris Dic ergo stat in corde tuo quādo sentis eas
Deus in adiutorium meum intende vel Dñe vimpā
tio: responde pro me. Et caueas ne propter hñōitē
pestuosas cogitationes dimittas aliquod bonū in
cipere vel inceptum confirmare ⁊ perācere Et quo
principale motiuum est bonum: sicz hodie multi faci/
ūt credētes spiritui diffidentie qui facit eos credere
q̄ perdūt quicqd agunt in bonis actib⁹ suis cogita/
tiones vanitatis cōtrahunt. Nō fideas ergo tali spū
nec propter te facio nec volo facere istud vocabulū
ne propter te dimittam. Inde quantūcumqz habeas
in istis cogitationibus aliquñ complacentiam ⁊ con/
sensum doleas ⁊ pure cōntētaris nec propter hoc
in esses ab onō propter deum principaliter incepto

Notus vane glorie.

sed pugna viriliter & cōstēter orādo deū vt custodiat
suū opus. Si autē esses naturalit̄ passionatus & stimu-
latus de vana gloria sicut sūt quidam q̄ nihil boni q̄si
faciunt aut dicūt sine ipsa Tūc sic consulo tibi vt non
delecteris loquendo multum de deo aut de vita spiri-
tuali docendo alios sub sp̄e caritatis: q̄ p̄ certo sub
hoc zelo caritatis latet dulce venenū. Sed puto esse
securius & magis expeditēs humiliare se & silere a bo-
nis ne forte curando infirmeris: quia mēs tua adhuc
eget custodia & frenum est necessarium lingue tue do-
nec pestis in corde fluctuare non cessat: alioquin sal-
uando aut sanando alios tuam destruis sanitatem.
Experto crede nam docere & curare alius est cibus
p̄fectorum Si vero necessitas ineuitabilis & magna
ērationabilis cōtingentia loquēdi occurrat tñ loquē-
dum est taliter q̄ ita te sicut alios videaris arguere:
& quia tibi etiam non deerit spiritus vane glorie cu-
piens q̄ p̄ hunc modum loquēdi reputaberis humili-
lis & discretus. Si etiā occurrit tibi loqui cū tacebis
vel qñ de locutione te humiliter excusabis **Nescio ti**
bi aliud remedium nisi confessionem puram & lachri-
mā exhibere circa hanc maledictam pestilentia Et
tñ valde timendum ne timore despectionis humane
totiens hoc vitium confiteri negligas quotiens ab
ipso te noueris superari nec vt minus verecunderis
mutes sepius confessorē: immo vt plus confunda-
ris studeas eidem sepius & clarius solito confiteri.
Sic enim virtute humilis confessionis spiritus ille
citius expelletur: ¶ Et si etiam tue confessioni se in-

Notus vane glorie

gerat vt de humili ⁊ pura confessiōe appetas commē
dari certe si te censeris vulneratum non timeas in fi-
ne cōfessionis detegere vulnus. Est enim scienduz q̄
grauius ē esse inobediētē vel irreuerētē patri vel
matri pp̄iē q̄ illi cui nō sic tenetur obediētiam vel
reuerētiam exhibere. et graui⁹ est turbare vnū sanctuz
hominē aut deridere ipsū q̄ vnū hominē viciōsū. Et
grauius puocare vnā psonā religiosā ad aliquod pec-
catū quod ē cōtra confessionē eius q̄ vnā psonā secu-
larē ducere ad idē peccatū. Et grauius est inspicere
impudice vnā iuuenēt religiosā mulierē q̄ secula-
rem. Scdm̄ beatum gregoriū. Nō licet intueri quon-
nō licet cōcupisci. Et idco dico esse graui⁹ illud vi-
ciose respicere quod est graui⁹ cōcupiscere. Hoc idē
intelligo de tactu et quo cūq̄ verbo aut tactu ipudi-
co de cōditione psonē cū qua peccasti sufficit exem-
plū iam dictū Non ergo sis cōtentus dicere non bñ
custodiui visū aut dicere conuerti pluries aspectum
in faciem cuiusdem persone cuz complacentia ⁊ yma-
natione impudica. Sed dic qualitatem ⁊ conditionē
personē ⁊ si de visu expedit sic dicere multo magis de
verbo impudico dante prouocationem ad peccatum
⁊ de tactu autem commotione carnis libidinosa ha-
bita ex allocutione vel appropinquatione ad corpus
alicuius.

Intentio habita in peccatis. **Ca. r.**

Grauius est facere quodcunq̄ pctm̄ cum inten-
tione prouocandi aliquem ad simile aut ad ali-
quod peccatum q̄ ad satisfaciendum sibi ipsi tantum